

AZ **EGY KUTYA NÉGY ÉLETE**

VILÁGSZERTE SZERETETT, SIKERES SZERZŐJÉTŐL

KARÁCSONYI KUTYAVÁSÁR

W. BRUCE CAMERON

W. B R U C E C A M E R O N

Karácsonyi Kutyavásár

1. FEJEZET

Megszólalt a telefon.

Josh egy pillanatig csak bámult rá, nem hitt a fülének. Izmai enyhén összerándultak, mintha mozdulni akarna, hogy felvegye a kagylót. A bőrfotel ettől a pici rezdüléstől is megnyikkant alatta. Josh leengedte szeme elől a könyvet, ami egész addig lefoglalta, mintha onnan, a helyéről megláthatná, ki a hívó.

A naptár október elsejét mutatott. Senkinek nincsen ma születésnapja. Semmi piros betűs ünnep. Mi oka volna bárkinek is telefonálni?

A telefon újra csörgött.

Josh tekintete Amanda fényképére tévedt a dohányzóasztalon, és ez volt, ami végül rávette, hogy felkeljen. Minden valószínűség szerint úgymint téves hívás lesz, vagy – kevésbé szerencsés esetben – valami ügynök akarja majd rábeszélteni, hogy vásároljon valamit, kössön biztosítást, vagy vegyen részt valamiféle programban. Csakhogy eszébe jutott, milyen volt régen a lány hangja a vonal túloldalán, és ettől a telefon a szoba túlsó feléről ellenállhatatlanul vonzani kezdte maga

felé, hogy vegye fel, ne hagyja, hogy üzenetrögzítőre kapcsoljon. Persze valójában jól tudta, kizárt, hogy Amanda legyen az.

A kijelzőn megjelenő szám nem is volt ismerős.

– Igen, tessék?

– Michael! Öregem, te nem szoktál néha ránézni a mobilodra?

Vagy öt üzenetet hagytam neked!

Josh összevont szemöldökkel próbált arcot kötni a fülében harsogó hanghoz.

– Kéne nekem egy kis segítség, öregem. Nagy gáz van – folytatta a titokzatos hívó.

– Elnézést, de ki beszél?

– Hát Ryan! Tudod, a szomszédod. Na, ne csináld, Michael, biztos rémlik!

– Nem is Michaelnek hívnak – felelte Josh jobb híján (Ryan? Ki a bánat az a Ryan?) –, hanem Josh Michaelsnek.

– Ja, persze, látod, mennyire nem vagyok magamnál? Az, Josh! Na, emlékszel már? Sörözés a Kismackóban?

A Kismackó egy régi, vadnyugati stílusú ivó volt, ami nagyságrendileg azóta központi része Evergreennek, hogy a városkát megalapították a hegyek között. A kocsma mindig dugig volt – Josh néha csak azért nézett be, mert a tömeg azt az illúziót keltette benne, hogy van társasági élete.

Sörözés a Kismackóban. Ja, igen! Josh egy pillanatra lehunyta a szemét. Persze. *Ryan.* Elbeszélgettek, mert Ryan valamiért – egyébként tévesen – úgy vélte, közös a sorsuk.

„Szerencsés flótás vagy – bizonygatta neki. – Amikor engem dobtak, kereshettem saját kérőt, pedig melóm se volt, és totál le voltam égve. A te szitud viszont, bármilyen durván hangzik is... legalább van hol meghúznod magad.”

Szerencsés? Azért, mert elvesztette Amandát?

Már hogy volna ez szerencse? Amanda messze járt, de voltak pillanatok, amikor Josh még mindig azt hitte, hogy a lány illatát lélegzi be, hogy a szeme sarkából őt látja mozdulni, hogy az ő alakja rajzolódik ki a sötétben az ágy másik oldalán, pedig az már csak árny, csak emlék volt. Csak egy idióta mondhatja erre, hogy szerencse.

Márpedig Ryan – Josh most már emlékezett – pontosan ilyen idióta volt. Josh történetét azzal a jellegzetes, türelmetlen arckifejezéssel hallgatta végig, mint aki alig várja, hogy átvegye a szót; pont, ahogy egy politikai vita résztvevője vár a mikrofonra. És valóban: Josh alig csukta be a száját, Ryanból máris ömleni kezdett a szó.

Hogy ki nem állhatja a volt barátnőjét. Söre fölé görnyedt, és a monológ alatt végig széles, átkaroló mozdulatokat tett, mintha Josht cinkos sorstársaként kezelné. Heves, durva szavakkal ecsetelte a szakítást, és épp csak nem mondta ki, hogy szerinte jogosult volna valamilyen igazságszolgáltatásra vagy akár bosszúra. Hogy is hívták a lányt? Mindegy is. Josh csak arra emlékezett, hogy beszéd közben a másik mintha egyre távolodott volna tőle: az asztal túloldaláról a helyiség túlsó sarkába, majd még annál is messzebb, egyre távolabb és távolabb.

És ő képes volt ennek az alaknak megadni a telefonszámát?

– Azt mondtad, hívjalak, ha kell valami – adta meg máris a választ Josh ki nem mondott kérdésére Ryan.

– Ja, tényleg. Mesélted, hogy be akartál gyűjtani a kályhába, és az egész ház tele lett füsttel.

Ezen a vidéken, kétezer-ötszáz méter felett, szipolybogarak fúrta, száraz lombos fenyők övezte vidéken, nem valami szerencsés, ha valami balfácán porig égeti a házát. Joshnak úgy rémlett, ajánlkozása csupán arra vonatkozott, hogy bármikor szívesen megakadályozza, hogy Ryan lángba borítsa az egész hegyoldalt.

– Hát, a mostani szitu annál ezerszer rosszabb. Nem hiszed el, de a bátyámat letartóztatták. *Franciaországban!*

Ryan az utolsó szót szinte diadalmasan hangsúlyozta.

Josh türelmesen várt, hátha kiderül, őneki mi köze van ehhez az egészhez. De egy idő után mégis ő szólalt meg előbb:

– Tehát...?

– Tehát kéne a segítséged, öreg. Nálam van Serena kutyája. Valakinek vigyáznia kell rá.

Tényleg, az exbarátnő. Serena.

– Nos, nem, az nem fog menni – felelte Josh.

– Ne már! Európába kell mennem. Oda nem jöhet velem a kutya, ami amúgy se az enyém, nekem meg kábé négy óra múlva megy a gépem. Érted? Vágod, ugye, mekkora rajtam a nyomás? Átmegyünk Louval, és elmondom részletesebben.

– Lou?

– Mit csináljak, ez a neve.

Josh nagy levegőt vett, de torkán akadt a határozott elutasítás, mert Ryan helyett már csak a süket vonalnak beszélhetett volna.

Letette a telefont, és az ablakhoz lépett. A bejárati ajtó mellett a padlótól a plafonig nyúló üveglap nyújtott zavartalan kilátást a verandára, az udvarra és kicsit messzebb a kocsibejáróra. A derűs októberi délután harsogóan friss levegőjébe napsugarak fésültek; a fény úgy ömlött a lombokon át, akár a folyékony arany. Amanda az ilyen szombatokon szeretett a leginkább kirándulni. Kettesben fedezték fel a hegyi utakat; a lány fáradhatatlanul rózta azokat, mintha sosem akarna megállni.

Ironikus módon ő volt az is, aki mindig vágyott egy kutyára. Josh azonban, tekintettel a sok fáradságra, ami egy állattal jár, ellenállt.

Valahogy mindig evidens volt a számára, hogy őneki nem lenne ideje egy kutyával foglalkozni.

Ha mégis beadta volna a derekát, akkor most legalább volna egy társa a gyászban. Hisz' nem erről híresek a kutyák? Hogy tűzön-vízen át kitartanak az ember mellett? Joshban legalábbis mindig ez a kép élt róluk.

Bár – a ritkán lakott hegyoldalon viszonylag szokatlan módon – kettejük háza száz méterre sem volt egymástól, Ryan kocsival érkezett. Josh nyugtázta, hogy szomszédja is azok közé tartozik, akik folyamatosan összerékhajtással közlekednek, mivel úgy érzik, hegy-lakóként számukra ez a természetes. Mind a négy túlméretezett abroncs magasra hányta a port, ahogy a terepjáró megfordult a feljárón. Ott hirtelen lefékezett, rántott néhányat, végül Ryan kiszállt belőle.

A férfi öltözeke épp olyan volt, amit Josh is felvenne egy repülő-útra készülve: drapp szövetnadrág, pulóver és egy könnyű dzseki. Az ablakon át odaintett Joshnak, aki erre azzal a szilárd elhatározással indult az ajtó felé, hogy mindenáron útját állja Josh és kutyája, Lou bejutási szándékának. Kilépett a verandára, bakancsa öblösen dobogott a deszkákon.

– Hali, Josh! – köszöntötte vendége azonnal, mintha csak a leges-legjobb barátok volnának.

Kezdetben, miután Amandát elveszítette, Josh hagyta megnőni a haját és szakállát: ez a fizimiska köszönt vissza Ryanról is. Az arc-szőrzete nem volt kifejezetten tömött, de a tíznapos borosta egy idő után állandóvá vált, a haja pedig hátul a gallérjáig ért. Mígnem egy videokonferencia alkalmával feltűnt neki, hogy az ügyfelek gyanakodva méregetik. Ekkor tudatosult benne, hogy külsejével erősen arra tereli a róla alkotott képet, ami felé a többi ember már eddig is

hajlott: mégpedig, hogy ő valamiféle magányos holdkóros ott, a hegyi kunyhóban, aki nappal applikációkat programoz, éjjel pedig – ki tudja – talán egy farkasfalkában vadászik, esetleg bombát barkácsol fahulladékból. Josh tehát újra naponta kezdett borotválkozni, és fekete haját is rövidre nyíratta. És Ryan ápolatlan külseje, fül alá érő loboncos, piszkosszőke haja most megerősítette abban, hogy bölcs döntés volt. A másik férfi úgy festett, mint aki csatlakozott valamiféle személyihigiénia-ellenes szektához.

– Állati hálás vagyok ám, haver! – sietett köszönetet mondani Ryan.

– Nem fog menni, Ryan. Nekem még az életben nem volt kutyám. Halványlila gőzöm sincs, mit kell velük csinálni.

Ryan két kezét a halántékához emelte és felszisszent, mint akit migrén gyötör.

– Adnál egy esélyt, hogy megmagyarázzam? Ez most nagyon komoly ügy. Van neked fogalmad arról, milyenek az európai törvények? Szorozd be Kanadát tízzel! Szereznem kell egy ügyvédet, aki franciául meg angolul is tud, és foglalam sincs, hogyan. A bratyóm meg a fogdában csücsül, hát hogy legyek így nyugodt?!

Josh egy kicsit emésztgette a hallottakat, gondosan ügyelve minden apró részletre, ami megindokolhatná, hogy miért öneki lenne a kötelessége Ryan volt barátnőjének a kutyájáról gondoskodni. De mindhiába.

– A csaj nem tudná visszafogadni?

A koci hátsó ülésén barnásfekete ebpofa tűnt fel. Az arc gazdája jól megnézte a két embert az ablakon át, majd felbukkant egy rózsaszínű nyelv.

– Kicsoda, Serena? Ő most folyton utazgat. Meg amúgy is kidobta a kutyát, pont, mint engem, ő már csak ilyen, öregem, megmondtam

előre. Figyelj... csak pár napról beszélünk. Amint odaértem Franciaországba, hívlak, oké? És majd onnan elintézem, hogy valaki érte jöjjön. De indulnom kell, most azonnal!

Josh kihúzta magát.

– Figyelj, Ryan, ez nem az én bajom. Sajnálom, ami a bátyáddal történt. De most nem tudok befogadni egy kutyát. Szó sem lehet róla.

– Na és, akkor én mihez kezdjek? – tárta szét széles mozdulattal a karját Ryan, aztán erőltlenül visszaejtette őket. – Vihart jósolnak. Szélnek ereszttem a kutyát, aztán jól megfagy. És annyi. Kutyakampec.

– Na, ne marhászkodj!

– Én megyek Európába! – kiáltotta Ryan frusztráltan. – Hajlandó vagy kihúzni a slamasztikából vagy sem?

„Nem, szerette volna felelni Josh, *nem vagyok hajlandó. Tűnés a birtokomról!*” De mielőtt megszólalt volna, tekintete a kutyára tévedt. És amit abban a szempárban látott, az elbizonytalanította. Egyszerre az egész helyzetet Lou szemszögéből kezdte látni. A gazdájának nyoma veszett – az ilyesmit a kutyaértelem fel sem tudja fogni. Most pedig Ryannel él, aki szerint egy európai út minden más szempontot felülír, legyen szó emberi vagy egyéb érdekekről. Ő az, aki valószínűleg képes is lenne beváltani a fenyegetését, és magára hagyni szerencsétlen állatot a vadonban. Lou rémülten és magányosan kóborolna. És valószínűleg *tényleg* elpusztulna.

– Én... – bizonytalanodott el Josh.

Ryan valami számára reménytelit fedezett fel a pillantásában, és bele is kapaszkodott, akár egy véreb.

– Kösz, öregem! Jövök neked eggyel!

Azzal megkerülte a terepjáróját.

– Becsszóra, amint tudom, mi van, hívlak! Két vagy három nap, max. Na, itt van a kajája is.

Kinyitotta a csomagtartót, és némi habozás után nagy testű, német juhászra valló mintázatú, de valószínűleg keverék kutya ugrott ki nehézkesen a kocsiból. Ahogy földet ért, megrázta magát, és futólag súrolta Ryant, miközben lesunyt fejjel és farkával megadóan az udvar porát söpörve Joshhoz poroszkált.

Joshnak leesett az álla az állat méretei láttán. Kezét ösztönösen odanyújtotta, és hamarosan nedves orrot érzett a kézfejen. Szólni azonban nem tudott a meglepetéstől.

– Meg elhoztam a tálját is – jelentette be Ryan. Élénk színű műanyag zsákot vonszolt a verandára, és hangos csörömpöléssel fémedényt dobott mellé.

– Azt mondtad, fiú – tiltakozott Josh. – És hogy Lounak hívják.

– Ja – felelte Ryan kurtán, és összehúzott szemmel figyelte, ahogy Josh a kezébe veszi a kutya nyakörvéről lógó bilétát.

– Ezen az van, hogy *Lucy*. Nem Lou. Lucy.

Ryan vállat vont.

– Mit tudom én, Serena mindig Lounak hívta.

– Nem is kan, Ryan. Hanem nőstény. Lucy egy szuka kutya – magyarázta Josh ingerülten.

– Tőlem... – tárta szét a karját Ryan, mint akinek az új információ nem oszt, nem szoroz.

– Nekem ne mondd, hogy tőled! Nem csak az a gond, hogy szuka. Hanem hogy láthatóan vemhes. Neked nem tűnt fel? Lucy egy *vemhes* nőstény kutya.

2. FEJEZET

– **T**uti? – kérdezte Ryan egy pillanatnyi hallgatás után, és zavartan elfordította a tekintetét.

Josh a kutyára pillantott. Az ott ült a lábánál, fülét hegyezte, és tiszta, értelmes barna tekintetét őrá emelte.

– Hogy tuti-e? Csak *nézz rá!* Nézd meg az emlőit! Mit gondoltál, csak simán kövér?!

– Oké, jogos, de hadd mondjam el, hogy gondoltam, ha úgy jövök ide, hogy Lou terhes, akkor sosem fogadtad volna be. Te magad mondtad, hogy nem értesz a kutyákhoz! – mentegette magát Ryan.

– Te most komolyan képes vagy *ezzel* védekezni? – hebegte Josh hitetlenkedve.

Ryan sarkon fordult, indulni készült. Az eb gyanakodva figyelte. Felállt, de Josh oldalát nem hagyta el.

– Most hová mégy?

– Nem érek rá! – csapta le Ryan a csomagtartót ingerülten. – Mennem kell.

– Igen, tudom, Franciaország. Sajnálom, ami a tesóddal történt. De muszáj lesz másvalamit kitalálnod. Nem fogadhatok be egy vemhes kutyát.

– Jó, azt is mondtad, hogy egyáltalán semmilyen kutyát nem fogadhatsz be, mégis meggondoltad magad!

Josh elképedve figyelte, ahogy Ryan kinyitja a vezetőülék ajtaját.

– Várj már, mit művelsz? – szólt rá szigorúan. – Még nem végeztünk! Nem mehetsz el csak így! Hé-kás!

Ryan bevágta maga mögött az ajtót, és Josh rádöbbsent, hogy márpedig a másik pontosan erre készül. Hogy elmegy. Josh néhány határozott lépéssel az autónál termett, talán, hogy dörömbölni kezdjen az ablakon, vagy, ha szükséges, erőszakkal felfeszítse az ajtót. Szinte már látta is saját magát, amint megragadja Ryant és a földre teperi. Az ember nem léphet csak úgy le egy beszélgetés kellős közepén, pláne, ha annak a témája az, hogy: *„Nem, nem hagyhatod nálam a kutyádat!”*.

A szóban forgó kutya Josh mellé szegődött, és a feszültségtől kényszerűen ásított. Ryan gyújtást adott, majd volt képe sebességbe tenni a kocsit. A négy böhöm kerék magasra szórta a földet, egyenesen beterítve a jármű után eredő Josht.

– Állj meg! Nem csinálhatsz ilyet! – kiáltotta ő.

Persze, az autó nem állt meg. Josh tehetetlenül lefékezett, majd feladta az üldözést.

– Csodás – motyogta, és csak nézte, ahogy a másik éles kanyart vesz, azután a domboldal mögött végképp eltűnik szem elől. Josh kocsikulcsai ott voltak a konyhaasztalon – beugorhatna érte, fogná a kutyát, és vad autósüldözésbe bocsátkozhatna. Na, és aztán? Ekkora előnyt már úgysem tudna behozni, legfeljebb a reptérre hajthatna Ryan után. A Denveri Nemzetközi Repülőtér hatalmas, és Joshnak fogalma sem volt, Ryan melyik légitársasággal utazik. És vajon a hatóságok hajlandóak lesznek feltartóztatni csupán azzal a váddal, hogy gondatlanul magára hagyott egy állatot?

Josh idegenkedve szemlélte Lucyt, aki lemaradt, amikor ő üldözni kezdte az autót – mintha ő maga túl sokszor próbálkozott volna már hasonlóval, és tudná, semmi értelme. Így hát az eb ott csücsült a felhajtón, szeme Joshon, mintha magyarázatot várna a történetekre. Nem is valószínű, hogy mostanában túl sok mindent csinálna az üldögélésen kívül: hasa a kicsinyektől hordóként feszült, emlői kiálltak, és egész teste nehézkesen mozdult. Egész biztosan vagy a kilencedik hónapban lehet, vagy akármennyi is az a kutyáknál.

Lucy élénken figyelte, ahogy Josh megindul felé a kocsúton.

– Na, akkor most az lesz – határozta el magát Josh, mire a kutya kissé megemelte a fülét, mintha megkönnyebbülten nyugtázná, hogy *van* valami tervük –, hogy felhívunk valakit. Mondjuk, az állatorvost. Jó lesz? Én sajnos egész biztosan nem tudok vigyázni rád, az égvilágon semmit nem tudok arról, hogy születnek a kiskutyák.

Lucy csak nézett melegbarna szemével. Josh alig tudta elviselni a kutyatekintetből áradó mélységes bizalmat, tekintve, hogy lényegében most közölte az állattal: valaki másnak a nyakába varrja. Az ilyesmi mostanában túlságosan is gyakori Lucy életében. Amúgy vajon hol lehet a volt barátnő? Milyen ember az, aki képes egy vemhes állatot egy Ryan-félére bízni?

Josh keserves sóhajjal szemügyre vette birtokát. Amikor apja felépítette a házat, a hegyoldalt borító fenyőfákat nagy területen visszaszorították. Josh anyja optimistán gyepet telepített és virágoskertet hozott létre. Az idegen vegetáció persze lassan fuldokolva halálát lelte a ritka, száraz levegőn, és ma már csak az őshonos, fakó, júniust kivéve egész évben barna fű nyújtózott Josh lába előtt. A vadon felől néhány bátor nyírfácska húzódott a tisztásra, akár a múlt századból itt ragadt katonák. Minden évben korán kezdik a lombhullatást: néhány aranyszínű levelükön már most is szemképráztatóan táncolt

a napsugár. Főleg a sötétlő örökzöldek vászna előtt volt vakító a fényesség. Josh különös nyugtalanság kerítette hatalmába: egyszerre az lett az érzése, a könyvébe temetkezve elvesztegette a délutánt ahelyett, hogy az erdei utakat róva itta volna magába ezt a ragyogó őszi délutánt. Most már persze egy lépést sem tehet: Lucy nem úgy fest, mint aki hosszabb sétákra volna alkalmas.

– Hogy vagy? – veregette meg a kutya fejét bizonytalanul. Az dobolni kezdett a farkával a földön, szemét félig lehunyta. Ez nagyjából le is fedte Josh ismereteit a kutyák viselkedéséről: ha simogatják őket, csóválják a farkukat.

– Nem akarsz ledőlni egy kicsit? Nem vagy éhes? Gyere, menjünk be! Ugye, szobatiszta vagy? Így, terhesen is?

Ez tiszta örület! Nem lesz képes gondoskodni egy *kutyáról*.

Lucy egészen az ajtóig követte, ám a küszöbön bizonytalanul megtorpant. Josh megpaskolta a combját, mire az eb, orrával a földön, beóvakodott utána.

Josh tudta, nem várhatja el egy vemhes állattól, hogy a kemény, hideg fapadlóra feküdjön. Sietve a hálóba ment, és némi habozás után megragadta azt a párnát, amire mindig csak úgy gondolt: Amandáé.

– Parancsolj – helyezte el az egyik szőnyegen.

Lucy körbeszimatolta.

– Kérsz takarót is?

Josh pokrócot vett elő a gardróbból, és eligazgatta a párna alatt.

– Tessék.

Lucy értetlenül meredt rá.

– Ja, értem! Mindjárt odateszem neked a napra – kapott észbe Josh.

A hevenyészett ágyat az ablak alá, a napsütötte négyszögre húzta. És valóban: ahogy megpaskolta, Lucy nehézkesen odaballagott, és egy mordulással lerogyott a puha fekhelyre.

– A mindenit, te aztán méretes vagy! Mármint, nem úgy értem, hogy kövér! Na, jó, egy kicsit azért kövér vagy. De inkább csak terhes, de elég rendesen. Mondjuk, gondolom, ezt te tudod a legjobban.

Lucy a szemében némi megvetéssel nézett vissza rá. Josh észbe kapott: összevissza beszél, és egy hajszál választja el a tökéletes pániktól. Még délután kettő sincs – alig fél órával ezelőtt még boldogan élvezte a regényét, most pedig itt ez a szegény, várandós kutya, akiről gondoskodnia kellene, de ő ehelyett csak sértegetni képes a súlya miatt. Mitévő legyen?

– A doktor úrral szeretnék beszélni – mondta Josh a recepciónak a telefonban. – Az egyik szomszédom rám hagyta a kutyáját, és Franciaországba ment, a kutya meg előrehaladottan vemhes, én pedig tudni szeretném, mindent jól csinálók-e, meg ilyenek. Ja, és akkor bevinném, hogy ott szülje meg a kölyköket.

– Be akarja hozni? Vajúdik éppen? – kérdezett vissza a hölgy.

– Fogalmam sincs. Mármint... honnan lehet tudni? Mit... mit csinálnak olyankor? Ugatnak, vagy...?

A nő elnevette magát.

– Nem, nem jellemző. Járkál a kutya, liheg, nyüszít vagy esetleg hány?

– Nem.

Én viszont mindjárt fogok.

– Távozott bármilyen folyadék?

– Nem vettem észre.

Undorító!

A recepció megkérte Josht, hogy maradjon vonalban. Néhány perc múlva egy férfi vette át a kagylót, és dr. Beckerként mutatkozott be. Josh neki is előadta a történetét és a kérését.

– Az az igazság, hogy a kutyák rendszeren otthon szülnék. Csak akkor szükséges behoznia, ha komplikáció lép fel – magyarázta dr. Becker.

– Rendben, ezt értem, de az a helyzet, hogy nekem sosem volt kutyám. Apám allergiás rájuk.

– És maga is allergiás?

– Nem – Josh egyszerre úgy érezte, védekeznie kell. – Csak általában, ha az embernek gyerekkorában nem volt kutyája, később nem is jut eszébe, hogy szerezzen egyet.

– Gondolja, hogy meg tudná mérni Lucy lázát?

– Hát, nem tudom... Azt hogy kell? Nem fogja elharapni a lázmérőt?

Dr. Becker jót derült ezen.

– Nem, nem fogja... Próbálja a másik vége felől megközelíteni a dolgot! – vezette rá Josht a megoldásra, majd elmagyarázta, hogyan használhat margarint a síkosításhoz.

Josh nagyot nyelt, Lucy pedig felemelte a fejét, mintha olvasna a gondolataiban. Na, ez aztán szép kis módja, hogy az ember összeismerkedjen egy kutyával! *„Jé, te milyen dagadt vagy! Ja, és fordulj már meg, van egy meglepetésem a számodra!”*

– Akkor szereznem kell egy lázmérőt – elmélkedett Josh. – Az pont nincs itthon.

– Sebaj! Ha harminchét fok alá esik a testhőmérséklete, akkor huszonnégy órán belül elleni fog.

Elleni. Josh megrázta a fejét.

– Szerintem mégiscsak jobb lesz, ha beviszem, dr. Becker. Nagyon sajnálom, de nem hiszem, hogy túl jól teljesítenék ebben a helyzetben.

– Lássuk csak... Nemsoká zárunk, vasárnap pedig ki sem nyitunk. Hozza be hétfőn, és megvizsgálom!

– Hát, rendben. Délelőtt lesz egy konferenciahívásom, de délig odaérek.

– Rendben van. Viszont, Josh...

– Igen?

– Szeretném, ha tisztában lenne azzal, hogy mi nem fogjuk megőrizni a kutyáját. Csak akkor tartjuk itt, ha azt valami orvosi jellegű probléma indokoltta teszi. Értjük egymást?

– Na, de...

– Megvizsgálom Lucyt, mesélek az ellés folyamatáról, de a kutyájáért maga felel.

– Rendben – lehelte Josh.

Letette a kagylót, és hátat fordított a készüléknek.

– De hát nem is az én kutyám! – tette még hozzá fennhangon.

Lucy vigyázó tekintetétől követve a konyhába vitte a kutyaedeles zsákokat. Öntött belőle a tálkába, mire a kutya felkelt, odatrappolt, és orrát a vacsorájába dugta. Josh érdeklődve figyelte, hogy az állat kivesz egy adag nem túl étvágygerjesztő barna darabkát, a földre ejti, és onnan eszi fel őket egyesével.

– Finom, Lucy? Finom a vacsi? Finom kutyavacsid van?

Josh maga erről nem volt meggyőződve – amikor beleszagolt a zsákba, ott semmi nem utalt ehető dolgok jelenlétére.

Az eb evett még néhány falatot, lefetyelt az odakészített vízből, aztán leült, és szemét az emberre emelte.

– Mi az? Kérsz valamit? Jól vagy? Nincsenek fájásaid, ugye? – kuporodott le mellé Josh, és mélyen az állat szemébe nézett. – Nem lesz semmi baj.

Josh kikereste Ryan számát a híváslistából, és rányomott. A szám rögtön hangpostára kapcsolt.

– Helló, Ryan, Josh vagyok. Gondolom, még nem szálltatok le. De ha megérkeztél, hívj már fel, jó? Beszéltem az állatorvossal, hétfőn elviszem hozzá Lucy-t. Remélem, egyértelmű, hogy én csak meghitelezem neked a költségeket! És szépen kérlek, szólj, amint sikerült állandó megoldást találnod, ahogy megállapodtunk! Na, jó... Jó utat!

Fájdalmas grimasszal tette le a kagylót. Jó utat? Azt kellett volna mondania: „*Na, idefigyelj! Megoldod ezt a dolgot, vagy péppé verlek!*” Josh ugyan még életében nem vert péppé senkit, de Ryannek ezt nem kell tudnia.

A hétfő délután elérhetetlenül távolinak tűnt innen, a szombat délután felől nézve. Mihez kezd addig?

Bár Lucynak napjai, sőt, talán hetei voltak még hátra a szülésig, Josh a biztonság kedvéért éjszakára áttelepítette a saját hálószobájába, hogy folyamatosan szemmel tudja tartani az állapotát. Gondosan megvárta, míg az állat otthagya fekhelyét, hogy körülszaglásson a konyhában, nehogy a költöztetés kellemetlenséget okozzon neki.

– Nem lesz semmi baj – ismételte, hátha attól igaz lesz.

Lucy annyira *bánatosnak* tűnt! Vajon fél? Honvágya van? Josh a helyében biztosan így érezne.

– Szegény kiskutyám – becézte az ebet. – Úgy sajnálom, Lucy!

Aznap éjjel a kutya valahányszor felneszelt, Josh azonnal felébredt, és odafordult hozzá.

– Minden oké?

Lucy egy idő után elunta, hogy ilyenkor mindig farkcsóválással feleljen, és attól fogva csak szusszant egyet a kérdésre.

A vasárnap viszonylag eseménytelenül telt – Lucy nagyrészt csak hevert a fekhelyén. Josh a mikrohullámú sütőben kiolvasztott neki egy kevés darált bivalyhúst, hogy ne csak azt a silány száraztápot egye. Közben egy teniszlabdába is belebotlott, azt a kutya mellé tette, de az nem mutatott különösebb érdeklődést a játék iránt. Josh a vizet is közelebb hozta, aztán egy vékony pléddel betakargatta a kutyát. Aztán még a hátát is megmasszírozta, mert rémlett neki, hogy a terhes nők szívesen fogadják az ilyesmit.

Mérhetetlenül haszontalannak érezte magát. Mit kéne még ezenkívül tennie? Az internet elkészerítően kevés információt tartogatott az olyan esetekre, ha egy vemhes kutyát magára hagynak, mert a gazdája Franciaországba repül. Arról már gyakrabban esett szó, hogyan könnyíthető meg a várandós *nők* élete, de egyik tipp sem tűnt alkalmazhatónak Lucy esetére. Talpmasszázs? Vajon egy kutya mancsát meg lehet masszírozni?

Vasárnap késő délután Josh legyőzte a lelkipurdalását, amiért magára hagyja Lucyt, hiszen a boltba mégsem viheti magával. Az állat így a hatalmas ablak sarkából leste a távolodó furgont, és arcán a fájdalom – képzelt vagy valós – kifejezésétől Joshnak majd' megszakadt a szíve. *Nem hagylak el. Nem vagyok Ryan. Nem vagyok Serena.*

A városban először is egy lázmérőt szerzett, majd minőségi kutyaeledelt, gumicsontot és egy sípoló játékot. És, ha már ott volt, vett egy frizbit is, meg gumicsirkét, meg kötél alakú kutyajátékot, meg majom alakú kutyajátékot, meg tigris alakú kutyajátékot.

Ahogy a zörgő szatyrokkal hazaért és kinyitotta az ajtót, Lucy azonnal ott termett. Josh leült mellé a padlóra, és egyesével bemutatta neki a frissen szerzett játékokat. Lucy mindegyiket farkcsóválva fogadta és megszaglászta. A gumicsontot tessék-lássék a szájába is vette,

de Josh gyanította, hogy csak nem akart udvariatlannak látszani. Lucyt a vemhességén kívül jelenleg nem sok minden érdekelte.

Joshnak csak az ágyban jutott eszébe a lázmérő, amit felbontatlanul a konyhapulton felejtett.

– Majd reggel – mondta Lucynak. – Gondolom, nem bánod, ha még várunk vele.

Ő maga mindenesetre cseppet sem bánta.

Lucy ágya ott volt az előző nap óta szokásos helyén. Hajnali négy felé Josh felriadt, és összeráncolt homlokkal próbált rájönni, mi zavarhatta meg az álmát. Felkönyökölt, hogy ránézzen a kutyára.

A szeme azonnal rémülten kikerekedett. Lucy nem volt a helyén. Eltűnt.

3. FEJEZET

— Lucy? – ült fel Josh, és a fejét zavartan félrebillentette. Mezt-láb sietett a hideg keményfa padlón a nappaliba. A szoba az ablakokon át beömlő holdfényben fürdött; a sápadtfehér világosság könyörtelenül kiszívott minden színt a világból. Josh a konyhában találta Lucyt. Az állat a tűzhely előtt állt, lihegett és finoman reszketett.

– Hahó, kislány! – szólt rá Josh rémült suttogással. – Jól érzed magad?

Lucy megnyalta a szája szélét. Aztán Josh mellett a nappaliba sietett, és rövid keringés után a szőnyegre hasalt. De egy pillanattal később újra talpon volt, és a bejárati ajtó előtt kezdett fel-alá járkálni.

– Ki kell menned? – kérdezte Josh.

Az ajtóhoz lépett, kitárta azt, mire Lucy késlekedés nélkül az udvarra rohant. Nemsoká megtorpant, leguggolt, és hátsó feléből a holdfényben feketén csillogó, nedves kupacot lökött erőteljesen a földre.

– Na, látom, a darált bivaly rossz ötlet volt, igaz? – jegyezte meg Josh megkönnyebbülten, hogy csak ennyi a probléma. – Amúgy

sem kellett volna csak így egy csapásra megváltoztatni az éltrendedet. Elrontottad a gyomrod, Lucy?

A kutya már sokkal jobban festett, amikor visszament a házba.

– Jól van. Jó kutya! Sajnálom a dolgot!

Lucy helyet foglalt a Josh ágya melletti fekhelyén, és azonnal álomba merült. Ám amikor fél nyolckor megszólalt az ébresztőóra, újra hűlt helye volt. Josh a vendégszobában talált rá: az állat érthetetlen okokból az ágy és a fal közötti keskeny résbe préselődött.

– Hát te meg mit művelsz, Lucy? – kérdezte Josh.

Az eb farkcsóválva követte őt a konyhába, de amikor Josh feltálalta neki a kartonpapírszerű vackot, belekeverve a minőségi kutyatápot („*A természet választéka*”), csupán beleszagolt, majd keserves pillantás vetett a férfira.

– Még mindig rossz a pocid? Jaj, annyira sajnálom! – esengett Josh.

Negyvennyolc órája sincs, hogy egy kutya gazdája, és máris kis híján sikerült nyers bivalyhússal megmérgeznie.

– Ha vége a meetingemnek, elmegyünk az orvoshoz, Lucy. Ők tudják, mit kell veled csinálni. Én meg nem. Hidd el nekem, ez a te életedet is meg fogja könnyíteni.

Mialatt magyarázott, mégis büntudatosan kerülte Lucy tekintetét. Pedig komolyan gondolta, amit mond. Talán Lucy nem örül, hogy megint csak új helyre kerül, de mégiscsak ez lesz neki a legjobb, ha itt az idő.

Josh reggelije mikró süteményből és egy csésze kávéból állt. Reggeli után lezuhanyozott, majd az e-mailjeit kezdte olvasni, aztán pedig a megbeszélésen bemutatni tervezett grafikont szépítgette kicsit. Közben nem volt ideje Lucyval foglalkozni, aki valószínűleg visszafeküdt, Josh legalábbis a hálósobák irányába látta legutóbb eltűnni. Csak akkor jutott eszébe újra a lakótársa, amikor egy második csésze

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kávéeért indulva megpillantotta a konyhapulton a lázmérőt. Azonnal lelkiismeret-furdalása lett, amint rájött, milyen kellemetlen kötelesség áll még ma reggel előtte.

– Jaj, Lucy... – motyogta maga elé.

Ez egyre jobb.

Először is kiengedte a kutyát az udvarra, hátha annak újra könnyítenie kell magán. Ugyanis előrelátóan gondolt arra, vajon mennyire szívesen állna az állat mögött egy lázmérővel, amikor ez bekövetkezik. Lucy azonban épp csak kilépett a házból, majd megállt, és kérdőn nézett Joshra. Az visszaintette, mire a kutya engedelmeskedett, de közben vetett rá egy „*Hát ez meg mire volt jó?*”-pillantást.

Míg a lázmérőt margarinozta, Josh véletlenül meglátta saját tükörképét. Szeme keskeny résszé szűkült, szája elborzadva félig tátva volt. Valahogy rávette arcizmait, hogy felvegyék normális helyzetüket.

– Na, gyerünk, Lucy! – szólt fogcsikorgatva. – Muszáj túlesnünk ezen!

A procedura pont annyira volt élvezetes, mint amire Josh számított. Amikor viszont a lázmérőre pillantott, meghűlt benne a vér.

Harminchat-négy. Csak harminchat fok a testhőmérséklete! Márpedig harminchét alatt azt jelzi, hogy huszonnégy órán belül...

Jaj, ne már! Ez nem lehet igaz! Most szombaton még teljesen normális mederben folyt az élete, legalábbis amennyire Amanda óta tehetette. Most pedig kiskutyái lesznek!

– Ryan – közölte Josh erélyesen szomszédja hangpostájával –, muszáj visszahívnod! Lucy hőmérséklete kevesebb, mint harminchét fok, ami azt jelenti, hogy bármikor megindulhat az ellés! Most azonnal intézkedned kell. Szeretnélek emlékeztetni, hogy állatokat magukra hagyni bűncselekmény.

Amiért, mondjuk, nyilván nem lehet kiadatást kérni Franciaországtól.